

Tvář Boha

Seznámila jsem se s Abrahamovým Bohem a svojí židovskou identitou coby čtrnáctiletá. Protože jsme byli Židé, zakázala nám maďarská vláda navštěvovat školy. Připadalo mi to jako rána pěstí v podobě otázek. Neměla jsem čas hledat odpovědi.

Snaha přežít pohltila moji veškerou energii, a tak jsem ty otázky zahrabala do země, kterou stále rozrývám.

Nacisté, ti znali vysvětlení: „Židé jsou nejposlednější ze všech nicotných.“ Sdílela jsem osud těchto »nul« dvanáct měsíců. Poznala jsem Židy vyznávající víru i ty nevěřící. Slyšela jsem je mluvit o Bohu, ale nebyl mi moc jasný rozdíl mezi Bohem, jehož jménem nás nacisti vyhlazovali, a Bohem, k němuž se úpěnlivě modlili Židé. Zatímco mě spalovalo bezpráví, Židé, co prosili o slitování Boha, umírali. Připadal mi hluchý, netečný.

Tehdy jsem nic nechápala, ale jejich zanícení a důvěra v onoho Boha ve mně bezděčně zapustila semínko budoucích otázek.

V devatenácti letech ve mně vyvolala otázky tvář jedné ženy. Dlouho jsem ji prozkoumávala, než jsem se k ní přiblížila. Ta tvář představovala přítomnost, přijetí, pochopení, zdrženlivost. Když tu byla, všechny rány, kousance, bodnutí, co jsem skrývala pod ochranným pláštěm mlčení, bolely mnohem méně.

Na krku jí visel křížek, což mě mátl. Právě on byl počátkem dialogu, který mě přivedl k četbě evangelia a k nalezení Ježíše. Díky tváři této ženy jsem objevila tvář Boha, jenž mě oslovil mým jménem.

Dlouho jsem na své cestě zdolávala vrcholy i údolí. Uvnitř církve jsem se necítila dobře. Velkou překážku pro mě představovaly modlitby v latině. Ovšem liturgie na Velký pátek, odsuzující „proradné Židy“, mě zasáhla. Kladla jsem si otázku, kde tedy je ta bratrská láska, kterou hlásá evangelium.

Všechno protiřečilo tomu, co jsem v evangeliu našla já, co mi evangelium nabídlo. Namátkou jsem otevřela bibli na jedné stránce a zasáhly mě i nadchly řádky v evangeliu podle Matouše 25:

„Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě...“

Tehdy jsem si řekla, že je tady někdo, koho bych hrozně ráda poznala. A On mě od té doby stále doprovází.

Díky pravdivým svědectvím všech, s nimiž jsem putovala, všech, kteří mi ukázali cestu k bibli, a zároveň díky pochybnostem mladých lidí, s nimiž jsem se sešla, mě Ježíš z evangelií stále zahrnuje otázkami a každý den mi přináší nová odhalení.

Moje vnitřní nebe je proměnlivé, je v neustálém pohybu k Němu.